

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789488400.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Hos personalet ved skuespillet vandt jeg imidlertid mange velyndere og især velynderinder mellem de ældre damer; blandt dem daværende madam Wexschall (siden fru Nielsen), hvis godhed og venlighed jeg satte stor pris på. Hun indbød mig ofte til sig i sit hjem, hvor flere åndrige personligheder havde adgang, som jeg alt havde lært at kende hos fru Gyllembourg; også hun og sønnen kom i dette hus, samt flere af deres omgangsvener som professor Møhl, professor v. Schmidten og dr. David. Da sæsonen var tilende, indbød madam Wexschall mig til at følge med dem og blive hos dem en månedstid i Ermelundshuset, hvor de i ferien ville ligge på landet. Dette var en stor lyksalighed for mig, der i høj grad elskede skov, sø og mark; min længsel efter at opholde mig i længere tid midt i en dejlig natur skulle jeg få stillet for første gang, og det i hendes selskab. Hjertet hoppede af glæde i mig ved tanken herom. Jeg drog da ud med dem på den bestemte dag, og uforglemmelig er mig dette ophold. Når jeg her vandrede ene om i skov og mark, genkendte jeg næppe mig selv. En følelse, en ubeskrivelig følelse af lykke og glæde gennemstrømmede da mit hele væsen, og idet jeg gik og plukkede de utallige små blomster og græsarter, som snart blev bundne i buketter, snart i kranse, ønskede jeg, at jeg således kunne blive gående hele mit liv - en sådan fylde lå der for mig i denne ensomhed - en fylde, syntes mig, som intet selskab kunne erstatte. Mange små romantiske sværmerier faldt mig ind; jeg talte til fuglene, til blomsterne, til skyerne og så vink af noget overnaturligt i det, de fleste vel ikke ville have ænset. Undertiden gik denne stille lykke over til et vemod, der fremkaldte hede, men velgørende tårer.